

CAP

VERNELL

Nº 16

Capdepera-Cala Rajada

Abril 82

editorial

Fa dos mesos que mos mossegam la llengua per allò de que no espenyem unes gestions que es fan per al bé del poble.

Encara que els protagonistes directes de la notícia hagin refusat repetidament l'entrevista o la informació per no desbaratar lo que duïen entre mans, creim que ja és ben hora de que tots els capdeperins puguin sebre lo que aquests dies ja haurà arribat a les executives dels partits.

Es tracta del CASTELL. Ja fa mesos hi hagué un sopar en Els Provençals on s'establiren uns contactes entre un dels propietaris i un membre destacat de l'Ajuntament.

Mentrestant un grup de persones preocupades per lo nostro, sense cap contacte amb l'anterior, va anar creant un clima propici a iniciar una replegada de firmes i desptar una sensibilització popular.

De cop i resposta tot canvià i nasqué un grup super secret de cinc o sis persones, alguna d'elles polític destacat, que inicià inten

ses gestions juridico-administratives. Es va sebre que davant Hisenda el Castell estava valorat en 22 milions, que els propietaris havien estat dispensats de pagar contribucions, etc.

En aquest moment sabem que els propietaris han oferit la venda del Castell per 5 milions i la reforma de les Normes Subsidiàries en lo que afecten als Provençals.

No coneixem les condicions exactes, tampoc som tècnics en urbanisme ni ecologia, però creim que el tema és tan important que l'ha de entendre tot el poble i n'ha de poder valorar els pros i els contres.

Ara sonen amb més força que mai els interrogants: ¿Es bo fer unes gestions totalment al marge del poble? ¿Acceptaran els partits, que no hi han intervingut per res, el que ho pugui capitalitzar políticament un sol partit? ¿Es raonable el preu que demanen els propietaris? ¿S'ha de comprar a qualsevol preu?

¿QUE PENSA EL POBLE?

PES CAP QUE CREMA

Hem oferit la possibilitat d'informar als més directament afectats per la compra-venda del Castell (propietaris, batle, grup que ho ha mogut) i ningú ha volgut motar. Hem d'agrair a En Miquel Pascual, Conseller d'Ordenació del Territori i membre del petit grup que ha fet les gestions, el que hagi volgut fer els comentaris que encara hem pogut incloure quan aquest número ja estava enllestit.

¿QUE MOS POTS DIR DE LES GESTIONS QUE HEU FET ENTORN DEL CASTELL?

Lo que s'ha fet fins ara és cercar com estaven els títols de propietat. Ara sabem que els propietaris ho tenen tot ben clar... enca-

ra que no paguin contribució.

També hem pensat en la possibilitat de fer un Patronat. Creim que seria una cosa bona de cara a poder intentar fer lo més necessari per conservar-lo.

¿QUE PENSAU DE L'OFERTA QUE HAN FET ELS PROPIETARIS?

Bé, això és una cosa que no es pot dir fins que no es conegui exactament la proposta i haver-la estudiada. També amb el partit.

De totes les maneres, com a norma general, s'ha de tenir en compte que s'ha de sospesar molt bé abans de decidir. Per una part es tracta de defensar uns paisatges, i per l'altra una cosa que en demés del valor artístic per al pòble té un valor sentimental molt difícil de valorar. Però així i tot s'ha de intentar donar-li un valor.

ENCARA QUE NO ES CONEGUI QUINA ES EXACTAMENT LA PROPOSTA UN PENSA QUE AIXIMATEIX DEU SUPOSAR UN CANVI IMPORTANT DE LES NORMES SUBSIDIARIES...

Jo només puc dir que davant això s'han de fer dues preguntes: la primera, ¿què hi guanyaran els propietaris? i la segona ¿què hi guanyarà el poble? Sempre tenint en compte que és més important la se-

gona que la primera. També pens que és molt important que el Castell sigui del poble.

També hi ha que valorar positivament la bona voluntat dels propietaris de cara a negociar, cosa que fins ara pareix que no havia estat possible. Així com també l'esforç d'aquestes persones que sense esser de cap partit polític han fet molta feina...

(Aquí hi ha rialles...) I L'ÚNIC POLÍTIC QUE HI ESTÀ AFICAT, ¿QUE NO ES PODRIA TREURE AQUESTA CARTA DE DINS LA BUTXACA?

Jo no m'hi he amagat res mai dins la butxaca!

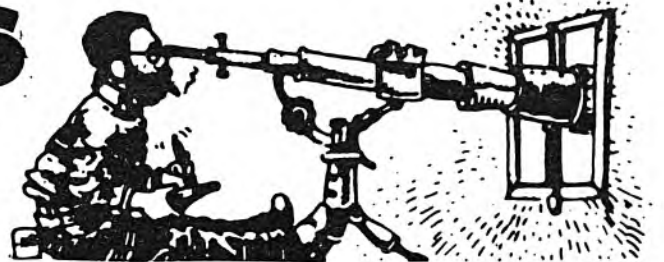
CREC QUE NO HO HAS ENTÈS BÉ, NO PARLAVEM D'AMAGAR, SINÓ DE TREURE... ¿NO PENSES USAR-HO COM A ARMA POLITICA?

No, de cap manera... entre altres coses perquè crec que no necessitam aquestes armes per guanyar les properes eleccions... Ja en parlarem!

grumallons

¿FUTUR DE LA CORAL DE S'ALZINAR?

-LEONOR GOMEZ QUINTERO: L'únic que de moment tenim programat és el concert del dissabte a l'església de Cala Rajada. Seguir assajant i anar-nos perfeccionant. Participar en totes les trobades on mos convidin. Els petits, pel maig, aniran a la trobada de corals escolars que es fa cada any. Jo just m'encarrec de la part musical, si haguéssiu fet aquesta pregunta al Director de l'escola vos hagués responst amb més amplitud, ja que ell és el qui s'encuida de tot això.

¿QUINA SERA LA PROXIMA OBRA DE TEATRE?

- JOAN NEBOT (Ray): No m'ha fuit la mania de muntar "Nuredduna". Si no la puc muntar com a obra musical, la muntaré com a obra dramàtica.

¿PER QUE A LA PLAÇA DE LA CONSTITUCIO LI HAN PRES TANTS DE METRES?

- SALVADOR MOLL (Batle): L'arquitecte projector, degut al perill d'una esbaldregada si es feia una excavació a la mateixa muntanya, per raons de seguretat, va creure que era més convenient fer el mur uns metres dins la plaça.

¿PER QUE HI HA AQUEST MALESTAR ENTRE ELS VEINATS DELS CARRERS COL. LEGI I BOSQUE?

- FRANCISCA FLAQUER (Rigus): Uns anglesos que viuen més avall, per Son Poca Palla, han protestat perquè tenien humitat i l'Ajuntament ha corregut a tapar la claveguera del cantó Bosque-Col.legi. A la primera pluja un poc forta que caigui les voltes de les nostres cases s'inundaran i llavors veurem si qualcú correrà com per als anglesos. L'any passat ja taparen la claveguera que hi havia devora Ca'n Pau i basta mirar com estan aquest carrers, pareix un torrent.

¿PER QUE LA BANDA DE MUSICA NO DONA CONCERTS A CAPDEPERA?

- TOMEU MASSANET (Carbó): Encara que en aquests moments només me'n cuid de la part musical de la banda i no de lo organitzatiu, no vull esquivar el bulto. Mira, a Cala Rajada els turistes canvien cada quinze dies i podem repetir el repertori, a Capdepera sempre és el mateix públic i per fer un concert nos hem de preparar millor. Una cosa és donar un concert i l'altre animar el passeig d'un diumenge dematí

¿QUINA TENDENCIA HA GUANYAT DINS LA NOVA JUNTA LOCAL DE LA U.C.D. OFICIALISTA (Albertí) O "AGERMANATS" (Llauger)?

- JOAN FERNANDEZ (Segretari de la UCD de Capdepera): Jo no t'ho puc dir en nom de tots, només ho assegurar de mi mateix, però pareix esser que la majoria es partidària de N'Albertí. Tenint en compte que es considera com a la via integradora del partit. Ell ho va demostrar a l'Assemblea de la UCD de Mallorca superant 120 vots en contra. I que consti que no tencres en contra dels "agermanats" i crec que sempre és bo que dins el partit hi hagi tendències.

plaça des sitjar

CLAVEGUERES Aquests dies una empresa especialitzada fa net les clavegueres de Cala Rajada. Esperem que enguany les festes del Carme no quedin perfumades per la claveguera del moll.

CONCERTS La Banda de Música ha tornat començar les actuacions dels diumenges a la Plaça dels Pescadors de Cala Rajada. Tant el dia del Ram com el de Pasqua hi hagué molta concurrència.

LLASTIMA El teatre Principal de Capdepera s'ha venut a una empresa de "placas solares". Ja no queda cap escenari. ¿No hi havia altra solució? "Es Mussol" haurà de cercar un altre redol per cantar. !Una vertadera llàstima!

TRUIET El dilluns de Pasqua les botigues de Cala Rajada jugaren a conions amb els municipals: que si obris, que si tanques, que si calendari laboral... a la fi tothom tancà.

CRIST Per recomanació de la Comissió Diocesana d'Art ha estat retirada del Castell i depositada en lloc més segur la talla del segle XIV del Crist Crucificat. En els temps que correm era una teleritat tenir aquesta joia a un lloc tan poc protegit. La mateixa Comissió assessorarà la construcció d'una creu adequada a l'estil de la imatge i el lloc de la Parròquia més escaient per col·locar-la.

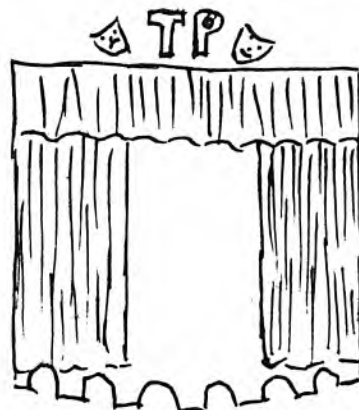
NETEJA Es notable la neteja feta en els baixos del pinar de l'Agulla i a les aceres de Sa Font de Sa Cala.

SUPERMERCADO Als numerosíssims establiments que obrin les portes aquests dies n'hi hem d'afegir dos de nous: "Alimentación Atalaya" i "Auto-servicio Morrey", tots dos a Cala Rajada. Els comentaris ja els vos podeu imaginar: que si això aquí és més car, que si a l'altre ho donen més barat...

PROBLEMA En el moll hi ha la "marrajera" Teide atracada ja fa dies a causa dels problemes creats entre la tripulació per la malaltia del patró.

SETMANA SANTA Endemés de l'esclafit turístic que invadeix els nostres carrers durant aquest dies, també hi hem d'afegir les tradicionals funcions de la Setmana Santa que a les nostres parròquies han reunit un número molt considerable de gent i han estat animades per grups de joves.

TEATRE Precedint les actuacions del grup local de teatre "Es Mussol" i la discutida "Salomé" representada els dies 3, 4 i 11 d'abril, també ha actuat a Capdepera el grup de la Casa Catalana, (el 28 de març) amb la comèdia còmica "L'amor venia amb taxi". Uns bons actors per una obra fluixeta.

VIATGE Del 1 al 8 d'abril els alumnes de vuitè de S'Alzinar han anat en viatge d'estudis a Catalunya i Andorra. Per lo que contenen s'ho han passat molt bé.

MUSICA Després d'un parell d'anys d'absència la Banda de Música, junt amb la banda de tambors que hi participava els altres anys, ha aportat la seva col·laboració a les processons de "L'Encuentro" de Capdepera i Cala Rajada. Diuen que la música duu música, esperem que també creï convivència i alegria.

U.C.D. El nou Comité local de la UCD de Capdepera és:
President: Miquel Pascual
Vocals: Antoni Moll, Antoni Alcover, Pep Gómez, Francesc Terrassa, Joan Pascual, Pere Llabata, Pere Flaquer, Gabriel Gamundí i Pere Melis.
Secretari: Joan Fernández.

PONT Aquesta vegada no és el d'Arta, sinó el llarg cap de setmana de la festa de Sant Josep que molts de capdeperins aprofitarem per fer un petit descans abans de començar el truí de la temporada. Uns anaren a València, altres a Eivissa i altres d'acampada a Sóller.

PARC En el pati de l'escola de S'Alzinar hi han fet obres de renovació: han tancat i asfaltat la pista poli-deportiva (basket, futbito, volei-bol, etc.) i endemés l'han il·luminada. Els qui ho han de pagar troben que s'han estirat més que el llençol, però ja està fet.

DISCS Poc a poc es va regulant la circulació a l'interior del poble. Han posat bastants de "Ceda el paso" i els carrers de Cervantes i Baptiste són de direcció única cap al carrer del Col·legi.

LLOGUER L'Associació de Veïnats "Es Faralló" ha llogat el bar-restaurant "Paraiso" de l'Agulla. Es parla de més de dos milions de pessetes de lloguer. A un dels primers números sorgia la pregunta: ¿són una empresa les associacions de veïnats?

AIGUA De lo que no podem estar gens orgullosos és dels sistemes de recollida d'aigües. Quan plou un poc el carrer de la Mar queda tapat de terra i l'autovia Juan Carlos es converteix en una riera a pesar de tenir unes clavegueres molt grosses... però embossades.

ARENA Des de fa uns anys a les nostres platges les fuig l'arena. Enguany n'han duit moltes tonelades a l'Agulla. Hi podem jeure blans prenent el sol.

CORREUS Pareix que aquesta vegada els haurà arribat l'hora de que els facin un local una mica decent tant a Capdepera com a Cala Rajada. L'Ajuntament ha comprat per a tal fi el solar de veïnat del Bar Nou de Capdepera i a Cala Rajada un altre en el carrer Magallanes (a 23.000 pts. el metro quadrat!), on també hi tendrà lloc la guàrdia civil.

per què ?

PER QUÈ la Telefònica ha tornat esperar que venguessin els turistes per obrir síquies?

PER QUÈ li diuen cultura si mos separa?

PER QUÈ només troben els delinqüents que entren als xalets dels estrangers o a l'Ajuntament?

PER QUÈ en el carrer de Ciutat només hi ha trenta clots?

Hem fet aquest número:

Joan Nebot
Mari Germa Melis
Joana Colom
Jaume Fuster
Biel Pérez
Toni Garau
Ani Muñoz
Pep Terrassa
Maria Vives
Maria del Carme Fuster
Tomeu Melis

Joan M. Rosa
Margalida Rexach
Gori Mateu
Llucià Sirer
Maria Massanet

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera-Cala Rajada
Abril 1982
Carrer d'es Port, 43 - CAPDEPERA
Dipòsit legal: P.M. 497/80

Imprimeix Apóstol y Civilizador, PETRA

L'ESVORANC

Joan Rai

SALOME

-
- ¿Què tal el teatre la nit passada?
 - L'únic bo va ser la música. L'obra és una merda.

Es un comentari de tants que ha provocat l'estrena de SALOME, d'En Oscar Wilde. No vull, ara, jutjar els que mos jutjen. Tenen tots el seu dret. Encara que aiximateix crec que dir que l'obra "és una merda" és una afirmació molt gratuïta. I preferesc suposar que, aquell matí, aquest bon senyor els esquitxos de la llet li havien entelat els ulls, perquè seria trist que l'entelament el dugués al cervell.

Hi ha hagut comentaris molt més assenyats. Però entre l'un i l'altre hi ha una realitat, la realitat dels qui hem fet possible l'espectacle. I és precisament d'aquesta realitat que jo vull parlar.

El nostre grup, quan arriba l'hora d'escollir una obra per començar el seu muntatge, té molt present, sobretot, el públic del nostre poble. Però també tenim present una fita que ens hem imposada: sortir de l'estancament a que ens té acostumats el teatre regional. Sa madona i l'amo tengueren el seu temps, però avui han quedat desenganxats de la realitat. Perseverar avui en aquest teatre és caure dins un fals folklorisme. I pensar que s'ha de seguir fent aquest tipus de teatre perquè la majoria del públic li agrada, seria negar-li, a aquest mateix públic, el dret que té de conèixer altres coses. Seria condemnar-lo definitivament a l'estancament d'un cercle viciós, seria dir-li: Vos donam "Sa madona du es maneig" perquè no enteneu res més. I això seria una ofensa que el nostre grup es incaapa de fer.

Qualcú dirà que SALOME també és una obra que tengué el seu temps. Possiblement, però avui encara li

descobrim un factor important i completament modern: La inversió de funcions en relació entre la parella.

Per altra banda, s'ha de comprendre que per nosaltres seria molt més fàcil el muntatge d'una obra sense pretensions; la muntarien gairebé sense esforços i amb un pressupost miserrim, còmodament. Però ens estimam massa per caure dins aquesta comoditat; i ens estimam massa perquè estimam massa el nostre poble. I l'estimam fins a l'angoixa, no amb una estimació insulsa, superficial i confortable, sinó amb un amor profund, dolorós, difícil, arrelat en el recó més íntim de l'ànima. Ja sé que uns al llegir aquestes paraules faran un somriure irònic; que uns altres optaran per la incredibilitat i que uns altres pensaran que això és una utopia... Però, en el fons de tot, si és ver que proves són amors aquí queda la prova de la nostra capacitat de sacrifici. Aquí queda el muntatge de SALOME.

Pot ser que a uns no hagi agradat, que a uns altres no hagi convençut, que a d'altres els hagi paregut que té més defectes que encerts, però ningú podrà posar en dubte que és el reflex, que és la penyora dels nostres sacrificis i del nostre afany de superar-nos, que, en definitiva, és la prova del nostre amor pel nostre poble.

SALOME, obra i òpera, han estat víctimes de moltes malediccions en el seu recorregut per diversos teatres del món, sobretot la de l'escàndol. Encara que siguin aquestes malediccions les que han assegurat la seva supervivència i, fins i tot ara, la seva eficàcia.

Subjacents en el text de l'obra ens trobam l'amor -o l'erotisme- que va més enllà de les forces i les limitacions de la vida i que es realitza, només, en la mort. El tema porta una càrrega d'elements romàntics, i del romanticisme més exaltat. Tot subratllat per les frases obsessives amb que Salomé s'adreça a Iokanaan -jo besaré la teva boca- condueix a una realització que només s'acompleix més enllà de la mort. I, com he dit abans, hi trobam l'important factor modern de la inversió de funcions en la relació entre la parella. Una Salomé activa, oposada a un Iokanaan passiu, el mascle sotmès als atacs de la femella ardorosa. Per últim, més enllà del seu llenguatge esteticista i poètic, se'ns acaba revelant un tema últim: La femella -força eròtica- que assetja la puresa del profeta -força sacra-. No és estrany, idò, que l'estrena de Salomé a moltes parts del món anàs precedit de l'escàndol, tenguent en compte la moral imperant d'aquelles dates. Comparau, si no, les descripcions, totes abstractes,

però completament erotitzades, que fa Salomé del cos de Iokanaan, cos desitjat per Salomé; i el desig troba un refús en la puresa a ultrança del sant.

El martiri és la conseqüència darrera d'una impossibilitat de realització eròtica per culpa de la puresa.

És comprensible que l'escàndol provengui de la desacralització -mitjançant la carn- a que és sotmès un personatge del santoral.

Per altra banda, Salomé ha estat per nosaltres una prova de foc. La peça és difícil. Els llargs monòlegs exigeixen dels actors unes condicions dramàtiques extraordinàries i una gran concentració. I als que no diuen ni una paraula se'ls exigeix un sebre estar en escena i viure tot el drama que els enrevolta. Ens hem trobat amb moltes dificultats, amb molts de problemes; uns han quedat resolts, altres han quedat penjats... després de tot no som més que uns aficionats...

LLOCS DE VENDA:

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria. Plaça de l'Orient.
- Llibreria. Cala Rajada.
- Llibreria Escolar.

L'estrena discutida: Salomé

Una vegada més "Es Mussol" mos ha posat a l'abast una mostra de teatre que fugia del camí fàcil i encarava el risc de l'obra no popular-folklòrica, el risc de demanar l'esforç de l'espectador.

Pensem que la interpretació de "Salomé" ha superat la de "El Reataule del Flautista". Més tenint en compte que aquesta vegada no hi havia els recursos fàcils de la música i l'acció.

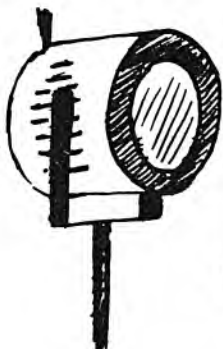
Com a encerts destacariem l'extraordinària interpretació dels quatre actors principals, molt identificats amb el personatge que representaven. L'encert del qui va repartir els papers i la solució donada als problemes tècnics. Molt ben resolt el moment de la decapitació de Iokanaan amb el redoble del timbal.

Coneguent l'estil literari del director, Joan Ray, no pot sorprendre que escollís una obra que trobam més literària que teatral. Gran riquesa de matisos literaris i poètics, llargs monòlegs, sinònims, imatges, suggerències...

Si haguéssim de dir un emperò seria aquest: creim que hi ha obres de teatre molt bones i que poden connectar més fàcilment amb el públic del nostre poble; tot i sabent que ajudar a descobrir el teatre no és gens senzill ni cosa d'un dia. L'escàndol que durant molts anys acompanyà "Salomé" s'ha esfumat degut a la llibertat de costums que s'ha anat imposant.

S'ha de tenir molt de coratge per a dedicar llargs mesos a preparar una obra que un ja sap de bon començament que no despertarà comodes entusiasmes; i "Es Mussol" l'ha tengut. Esperam amb il·lusió la pròxima.

Creim que tampoc no hi faria nosa una breu presentació de l'autor i la seva obra per a ajudar al públic a entrar-hi.

CORAL S'ALZINAR

El dissabte, 27 de març, un bon grapat de capdeperins, esglèsia plena, ens trobarem per assistir a la presentació entre noltros de la Coral del Centre Escolar S'Alzinar. Abans, en una primera part, diversos estudiants de piano donaren fe dels seus progressos.

Després dels problemes sorgits amb motiu de les convidades i exclusions per a formar la Coral, hem de ressaltar la presentació. Fou una cridada oberta a tots; esperam que aquesta convidada es faci també de manera més personal perquè es puguí adreçar, ara que és tendre, un camí que no començà gaire dret.

Tenint en compte el poc temps de vida que té la Coral, varem trobar que s'havia fet molta feina i bona pel que fa a la conjunció i equilibri de les veus.

El repertori, necessàriament limitat encara, mos va parèixer molt variat; d'aquells que convidem a tornar-hi. Els aplaudiments no men ten.

Potser seria convenient una breu presentació tant de l'autor com de l'estil de cada peça, tant de piano com coral, que mos ajudaria a tots a entrar més fàcilment dins el ric món de la música.

entrevistes

TOMEU MELIS (Cine Juva)

¿AMB QUINS CRITERIS SELECCIONES
LES PEL.LICULES, QUALITAT O
TAQUILLA?

Quan anam a cercar pel.lícules mos fan fer contractes de 10, 12 i a vegades 20 pel.lícules. No podem triar. Per agafar-ne una de bona has de prendre les altres 19 xereques o més fluixes. Una pel.lícula bon no és negoci. També vaig a cercar la part comercial. Una pel.lícula de "Oscar" és una osca a la taquilla.

¿PREFERENCIES DEL PUBLIC LOCAL?

Hi ha dues classes de públic: el d'hivern i el d'estiu. El d'hivern és més reduït i selecte. Aprecia una pel.lícula bona, però normalment es queda amb la televisió. L'estiu va des d'una pel.lícula de kàrate fins a una d'En Manolo Escobar o d'En Fernando Esteso. En l'hivern el públic més important són els nins.

"Superman I" ha estat la pel.lícula més taquillera de l'estiu i "El lago azul" la de l'hivern.

¿QUE POT FER L'EMPRESSARI PER AJUDAR A FORMAR EL GUST DE LA GENT?

Cicles de cine de qualitat, que és lo que feim els diumenges. Recolzat en una entitat cultural del poble organitzar cine-forum. La gent no vol pel.lícules que facin pensar. La gent no vol problemes, vol passar-ho bé.

¿PER A QUI PROGRAMES EL CINE: NINS, AL.LOTS, ADULTS?

Faig una programació per a nins de 3 a 14 anys i una altra per al.lots fins a 18 anys. Es aquí on radica el futur del cine.

El cine, després de la televisió, és un dels medis que més poden influir sobretot damunt els al.lots. A Capdepera el cine té fama de ser ruïnós, a Cala Rajada preten de qualitat; lo més net serà escoltar lo que mos diuen els responsables. En Tomeu Melis "Meime", recordant antigues glòries a la corresponsalia local, mos ha entregat un escrit que també reproduïm després de l'entrevista. Tant En Miquel Bestard (Teatre Principal) com En Tomeu Melis (Cine Juva) mos han fet l'entrevista molt agradable.

¿ET CREA PROBLEMES DE CONCIENCIA
LA TEMATICA DE CERTES PEL.LICULES
I ELS AL.LOTS QUE DE FET LES
VEUEN?

Això sempre s'ha cuidat molt. Posam la qualificació a tots els programes. En l'hivern hi ha unes funcions especials per als majors i unes altres per al públic mig. L'horabaixa pels menors. Hi ha molts pocs cines de Mallorca que ho facin en aquest sentit.

MIQUEL BESTARD (Teatre Principal)

- AMB QUINS CRITERIS SELECCIONES
LES PEL.LICULES: QUALITAT O TAQUILLA?

- Intent combinar les dues coses, però, com podeu suposar, sempre -- preferesc les pel.lícules taquilleres.

entrevistes

- QUE POT FER L'EMPRESARI PER AJUDAR A FORMAR EL GUST DE LA GENT PER VEURE CINE?

- No crec que sigui qüestió de l'empresari el formar el gust de la gent per veure cine. Lo que sí està bé és que es facin "cineclubs" tan en voga avui. Així, la gent a la que li agrada el cine bo, el pot veure entre setmana i no ha d'esperar el diumenge per anar a Ciutat.

Lo que està ben clar és que -- l'empresari, lo que intenta és omplir el local, i si a la gent li agraden els "vaqueros", els hi donarà "vaqueros".

- PER A QUI PROGRAMES EL CINE: -- NINS, AL.LOTS, ADULTS?

- S'intenta combinar les programacions, que n'hi hagi un poquet per a tots. Ara bé, els qui venen més al cine són els nins ja que no tenen cotxe i no se'n poden anar. Per això són els més tenguets en compte.

- ET CREA PROBLEMES DE CONSCIENCIA LA TEMATICA DE CERTES PEL.LICULES I ELS AL.LOTS QUE DE FET LA -- VEUEN?

- Clar que sí que crea problemes de consciència ja que no es estrany que els al.lots siguin tan violents si totes les pel.lícules per ells són d'acció, sempre hi ha d'haver-morts, tocs o desgràcies. Però ja t'he dit que a un poble no es pot ésser molt triat qua se selecciona una pel.lícula i has de dur lo que agrada.

Tras 3727 crónicas...

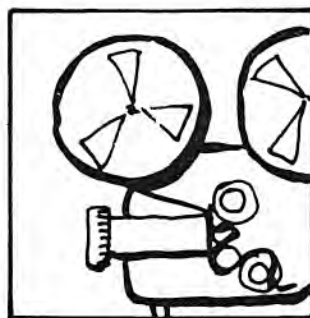
El Cine Juva de Cala Rajada acaba de cumplir veinte años. Desde hace cinco, lo regento y mi mayor satisfacción en esta faceta de mi vida es haber creado, en las tardes de todos los domingos, desde noviembre a mayo, una función social: Por la módica cantidad de cien pesetas los padres dejan a nuestro cuidado a sus hijos durante tres horas y media, en plan "guardería". Se estropean butacas se llena todo de "maiz", "pipas" y "chiclés" pero los niños de 3 a 12 años se lo pasan "bomba" presenciando dos películas destinadas exclusivamente a ellos. Al final los padres, que han ido al fútbol, a pasear, etc. vuelven a recogerlos. Es para mí --- aparte del aspecto crematístico --- algo que me ha obligado a volcarme en esta función de la tarde de los domingos, buscando sin desmayo películas infantiles, incluso fuera de Mallorca, en los distribuidores de Madrid y Barcelona que no cuentan con representantes en la isla. Y todo para el pequeño espectador, en donde radica, sin lugar a dudas, el futuro del cine.

Entre 1.979 y 1.980, cincuenta y dos cines se cerraron en las Baleares. La comodidad de los hogares con todos los adelantos a mano, los irrisorios desplazamientos --- por su cercanía --- a Palma para ver cualquier espectáculo o película y la nada destacable producción cinefílica de nuestra época no invitan a nadie a acudir al cine.

Y debo añadir, sin ánimo propagandístico, que Cine Juva está catalogado entre los destacados del archipiélago, con Inca, Manacor, La Puebla, Muro, Felanitx, Ciudadelay San Antonio en cuanto a su programación, comercialidad y selección. Hay un periódico que únicamente publica semanalmente las carteleras de estos cines debido a esto y debo agradecer y agradecer a todo el vecindario de Capdepera y Cala Rajada el apoyo que, con su masiva asistencia hacen posible que Cala Rajada se encuen-

tre entre los que menos apuros pasan en la supervivencia de estos locales destinados a la exhibición cinematográfica.

Yo, desde siempre, he tenido dos "hobbys" preferentes: el periodismo y el cine. En el transcurso de mis doce años dedicados a corresponsal de prensa alternaba esta labor con la filmación de películas de super ocho, de cine aficionado. Eran aquéllos años de los anuales certámenes de cine amateur de Cala Rajada, ocho festivales, el último a nivel internacional. Sin embargo, tras 3727 crónicas y artículos escritos en aquél "Diario de Mallorca" de Antonio Alemany y por razones religioso-políticas tuve que dejarlo y, prácticamente, de seguida, tuve la oportunidad de poder regentar el Cine Juva, lo cual significó para mí un sustituto idóneo a mi "pasión" literaria, la cual, en breve tiempo, dejé.

Tenemos el cine que nos merecemos. Las películas buenas, el buen cine es un negocio nefasto. Yo por mi pasión por el cine, como empresario de un negocio como éste, naturalmente no pierdo dinero --- ya lo habría dejado --- pero, eso sí, dejo de ganar muchísimo ya que con cinco películas a la semana, en invierno, es una locura. El empresario de la competencia, del cine de Capdepera, que tiene muchísima más veteranía que yo, me lo dice continuamente: "Tu has revalorizado el cine en Cala Rajada, pero tú te irás a pique". Y tiene razón.

Las películas hoy, son muy caras. Numerosos impuestos, profusión de videos, televisión. Próximamente la privada, la cual me preocupa más que lo otro.

Ante un posible creació de un cine club --según he oído decir--- en Capdepera, quiero desde "Cap Vermell" ofrecer nuestras instalaciones para tan estupenda iniciativa. Y debo señalar que Cine Juva --- y no es autobombo --- es el único cine de la demarcación que cuenta con un "stock" de películas de este género.

En uno de los últimos números de "Cap Vermell" se escribió sobre la carencia de actividades culturales. Naturalmente, el comentarista de este artículo, al escribir tenía el pensamiento en el teatro más que en otra clase de actividad. Sin embargo, también el "séptimo arte" es cultura y para tal fin desde hace dos meses los dominicos por la noche Cine Juva viene ofreciendo un ciclo de cine de calidad, el cual --- a decir verdad--- ha ido muchísimo mejor de

lo que esperaba. Lo que si me en tristece, y no lo digo en sentido peyorativo, es ver como "vanguardistas" de la cultura local y críticos de los vaivenes de la localidad desde diferentes atalayas, acuden a las funciones de cine clasificado "S" y, por otra parte, ignoran el citado ciclo de cine de calidad. Pienso que no se puede ir enarbolando por ahí ciertas banderas, en plan líder, haciendo caso omiso a aquéllo que más carácter ha de imprimir a su liderazgo. Repito que no censuro con éllo a nadie ni a nada, pero es muy cierto qué, especialmente en el terreno cultural, las "capillitas" no benefician a nadie. Y si no, al tiempo...

Mi felicitación sincera y cordial a los componentes de "Cap Vermell" que hacéis posible un afán, un anhelo, que en otros tiempos fueron íntimamente míos.

Bartomeu Melis

COLLABORACIONS MATERIALS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA

VILA NOVA I VILA ROJA

Capdepera no es farà gran fins a la segona mitat del segle XIX; després de 1887 ja no creixerà més fins a aquests darrers anys. Vet aquí unes dades de població:

Any 1820	hi havia	1.200	veïnats
" 1850	"	1.512	"
" 1864	"	1.718	"
" 1875	"	2.163	"
" 1887	"	2.649	"

L'any 1820 el carrer de Vila Roja (avui carrer de Ciutat) segurament anava del cantó del carrer des Pou fins al de Sa Gerreria. La major part de cases tenen un parral que s'enfila per la façana. Són de planta baixa amb un petit porxo.

La gent viu de les terres que hi ha entre el Camí Real (parteix del Castell, passa pels quatre cantons

cap a Son Terrassa, Cutrí, Ca'n Guiscafré, Ses Set Cases, Sos Sastres i segueix fins a Ciutat), el torrent de Canyamel i S'Heretat. L'any 1820 se desembassava els terrenys pantanosos de Ses Saragosses. Els capdeperins de Vila Roja i de la zona del Castell eren els propietaris i vivien d'aquelles terres tan esbocinades.

A mitjan segle es començarà la parcel·lació de les terres de la vorera de mar; perteneixen a les grans possessions de Sa Mesquida, Son Jaumell, Es Claper, Son Bessó, Ca'n Cardaix, S'Heretat i Sa Torre. Són terres que no donen cap profit. Els senyors necessiten doblers i decideixen anar venent les terres més xereques.

Al mateix temps es fan les primeres cases a la vorera de mar: les cases de Ses Rojes, els mariners valldemossins faran les seves barraques per passar l'estiu, a la platjeta dels tamarells d'Es Carregador uns ciutadans hi faran una casa i vénen de tant en tant a cercar ostres.

Per aquells anys de 1870 a 1890 es faran en el poble moltes cases. L'any 1888, un de tants, sense comptar les reparacions o modificacions, es donaren 10 permissos per a fer cases noves. La zona de Vila Roja ja no creixerà gaire més. La gent ja no mira tant el camp.

Aquesta gran activitat urbanística es deu a dos motius fonamentals. Un primer motiu és el que molta gent que vivia apinyada a les possessions, necessitava una posada pròpia, si era possible, en el poble per aprofitar-se d'uns serveis que aquest li oferia: metge, apotecaria, intercanvis comercials (obres de pauma per aliments, roba, etc.), escola, etc.

Un segon motiu és la forta inmi-gració. Molts dels immigrants aniran a viure a Vila Nova. Entre els llinatges nous hi ha: Els Alou, Bibiloni, Barceló, Amorós, Domínguez, Herrero, Calafat, Mercant, Morey, Caldentey, Obrador, Nadal, Albertí, Rigo, Llabrés, Verger, etc. Amb aquesta fornada de gent nova hi ha mariners, comerciants, jornalers, etc.

L'urbanització de la costa de Llevant es farà a partir de dos carrers mig fets: l'anomenat Carrer de la Mar que s'esten al peu de la muntanya del Castell i que enllaça amb les cases dels carrers dels Molins, Na Velleja, Ses Pedreres i Son Poca Palla. L'altre carrer, poc edificat encara, creix al peu de la muntanya de Ses Penyes, és

el carrer d'Es Port; a partir d'ell se'n van obrint molts d'altres: Migdia, Estrella, Sant Pere, Baptiste, etc. Seran ells, juntament amb la família Cofeta, Gargori i altres, els que faran de Capdepera un poble modern.

Entenc per poble modern aquell que ja no viu única i exclusivament del camp, de conrear tot lo que necessita per viure (autosubsistència), sinó que ja té alguna cosa més d'on treure riquesa: indústria, comerç o altres activitats. Endemés, ha de sebre organitzar uns serveis culturals (educatius, sanitaris, sindicals, religiosos, etc.) que recolzin les activitats econòmiques.

A Capdepera tots aquests serveis de recolzament econòmic s'estableixen a Vila Nova: el Col·legi dels Frares, la societat "La Palmera", la Societat Obrera, casi totes les botigues i magatzems comercials, l'escola i Església Evangèlica, etc.

Els membres de la Comunitat Evangèlica que es formarà l'any 1879 seran, la gran majoria, emigrants arribats a partir del 1850 o capdeperins casats, relacionats familiarment amb aquells emigrants. Tots o casi tots gaudien de recursos econòmics, eren pobres, gent que comença i es planteja la vida de bell nou. Segons me conta Na Francisca Mercant, quan els seus avantpassats es decidiren a quedar a viure a Capdepera, es trobaren amb l'oposició dels seus pares i demás família que es quedava a Valldemossa; la ruptura va esser tan forta que les desheretaren

Un altre grup de membres que destaca per la seva activitat i entusiasme és el dels amics, ténen els mateixos anys, de D. Bartomeu i de la seva germana. Destacaren: Xerafi Nebot, Antoni Sanxo i Joana M. Sanxo.

Dins el poble, la seva distribució geogràfica és la següent: a Vil·la Roja hi viuen 16 membres; a la zona del Castell 13; a Vila Nova 46 i a Cala Rajada 4 que aviat dei-

xaran d'esser-ho. Dels 79 membres que té la congregació, 22 viuen en el carrer de Sant Pere (casi tots els del carrer). Això em fa pensar que hi havia, segurament, unes molt bones relacions entre veïnats. Llavors la gent veïnadajava molt i existia una gran col·laboració entre les famílies deguda, principalment, al paper integrador de les vetleries.

Pep Terrassa

Jove, a on vas?

Me preocupa cada dia més observar com la joventut es troba sola, sense direcció, sense fites clares, hereus sense herència, constructors sense model. Tot s'estam prou conscients que la nostra societat està buida d'ideals, amb una forta opció d'apariència i caminant cap a noves formes / d'evasió. Una societat sense temps per a reflexionar i amb massa propaganda alienant.

Davant aquestes realitats, els joves senten la necessitat de més comprensió i de diàleg amb les persones majors. Però, són dos móns enfrontats, amb valors propis. Cada u segueix el seu camí.

Els joves volen que se'ls ajudi sense trepitjar les seves iniciatives. S'han de respètar i estimular la creativitat de l'ànima jove. Per això, s'han de fa-

cilitar trobades de formació i de vivència, promocionar la lectura, estimular les tasques de compromís social, despertar l'amor a la cultura i moure-los de la comoditat alienant.

Es molt greu la responsabilitat dels poders públics i dels pares de saber educar la joventut. A la nostra joventut li interessen els temes següents, com he pogut constatar en un estudi que acab de fer entre una llarga colla de joves de la nostra comarca:

-La necessitat de comunicació com a donació mútua de persones que es necessiten per a assolir la seva pròpia personalitat. Tot el que està entorn de la comunicació, com la fidelitat, l'amistat, la comprensió, la generositat, la solidaritat, la llibertat i la tolerància, interessen ben de veres.

-L'acceptació d'un mateix, des de on es pot construir la vertadera personalitat, sense imitacions frustrants.

-La necessitat d'estimar i esser estimats. La fam, les injustícies, les tortures, l'esclavitud, la violència, la soledat, les guerres venen de la manca d'amor dins la societat.

-Una nova vida de fe, més compromesa, més autèntica i més sincera. Una fe en un Crist salvador i amic, amb una immensa capacitat d'acollida.

Per tot això, es fa necessari tenir ben en compte les tasques que hem de afrontar perquè la joventut trobi el seu camí.

Hem de deixar que els joves siguin ells mateixos i allunyar les imposicions sense reflexió.

Hem de donar l'oportunitat de que puguin elaborar i clarificar els seus propis valors, lliurament acceptats.

S'ha de superar la vella i hipòcrita moral de fórmules sense sentit i anar cap a una moral responsable i compromesa.

S'han de crear unes estructures de justícia, tolerància, acollida i respecte dins la nostra societat. Els majors han de manifestar molt menys la lluita per el poder i tenir més esperit de servei.

La gent major ha d'estar oberta a unes noves formes d'expressió de la fe, sense escàndols farsaics. S'han de superar els vells

convenis sense vida i sense compromís.

Vivim un moment important de la història. Tenim un món nou que de mana noves actituds. No podem acceptar un conformisme frustrant, propi de persones covardes que no saben afrontar el risc d'un milloament positiu de la nostra societat.

Els joves saben molt bé cap a on van: cap a un món de justícia, de solidaritat, de fe compromesa i sincera. El que passa és que molts de majors ens sentim incomodats perquè cauen les parets del món que havíem edificat, sense massa conviccions.

Gori Mateu

LA MOSTRA PICTÒRICA D'EN JOAN RAY

Una vegada més hem tingut l'oportunitat de contemplar l'obra pictòrica d'en Joan Ray, (11 olis i 24 obres a plomí) per tal d'entendre el seu llenguatge considerant que cal tenir en compte dues variables que el determinen: el polifacetisme i l'autodidactisme.

El primer es reflexa dins els aspectes formals clarament influenciats per l'educació teatral de l'artista, aquest fet es comprable en el tractament escenogràfic de la composició, a la qual cada motiu ocupa un lloc estàtic, determinat en el cas dels dibuixos a plomí, per l'us de la línia, i en el cas dels olis, mitjançant els contrastaments cromàtics o els colors molt brillants, que sense desbordar la línia intenten aconseguir una certa noció de realisme respecte dels objectes representats.

Des del punt de vista temàtic, és prou clara l'estreta relació que l'activitat literària i pictòrica del nostre artista mantenen entre elles, puix que els repertoris temàtics són molt semblants en ambdós camps, és a dir, la preocupació per l'entorn físic com a objecte cultural, que se tradueix en la elecció iconogràfica del cas

tell o de natures mortes integrades per fruits del nostre poble.

Quan a l'autodidactisme, en Joan Ray sense esser un acadèmic no ha trencat, encara, els llaços que l'uneixen a la preocupació per la minuciositat gairabé fotogràfica i a la supremacia de la línia damunt el color. Tot plegat provoca que la frescura de la seva feina lluiti per desfer-se d'aquests elements que a vegades la fermenten.

Amb aquests dos aspectes, l'autodidactisme, a cops feixuc i el polifacetisme, no sempre compensador, en Joan aconsegueix poc a poc i cada pic un poc més un dels objectius intrínsecs del llenguatge pictòric, es a dir: LA COMUNICACIÓ.

Maria Massanet Gili

A
AMB
PER A
MALGRAT
CONTRA, VERS
SEGONS, DEVORA, SOBRE
H.H.

SEGUIT DE DUES NOTES A PEU DE PAGINA

Amb l'habitual retràs sobre l'horari previst he seguit l'estupenda suggerència de Jaume Fuster.

De "Demian" vull destacar la interpretació del mite caïnite. Aquesta versió és infinitament més suggestiva que l'explicació materialista o que el part oficial dels fets i serveix de suport a l'argument de l'obra.

"El Llop Estepari" és un rigorós tractat, en dos capítols, sobre els camins falsos i vertaders que condueixen a la felicitat. La primera part mostra els estèrils esforços de H.H. per arribar a la fe

licitat a través dels sagrats llocs comuns de la cultura oficial: mèto de, sacrifici, raciocini, treball, etc. No cal dir que l'únic que aconseguix són úlceres d'estómac i mal de cap. A la segona part, H.H., guiat per Amanda i Pau comprèn l'art de viure.

A través d'un senzill esquema d'oposicions H.H. ens indica l'únic camí possible: la sensualitat, la màgia, l'amor... i ens avisa de l'absurd i perillós que és voler ordenar la vida amb idees i conceptes racional-positivistes que desemboquen en locura i suïcidi tal com va estar a punt de fer H.H.

"El Llop Estepari" fou publicat l'any vint-i-set, de llavors ençà no hem fet més que allunyar-nos del camí proposat per H.H. (Hermann Hesse). Cada vegada més el món s'ha ordenat conforme a patrons tecno-feixistes i racional-comunistes que condueixen a la follia i l'extermini.

- 1.- El gran titerero ja ha desvetllat el tercer avís: un) "Catalònia"; dos) "Laetius"; tres) "Olimpic Man Movement".
- 2.- De la mateixa manera que en el mes de febrer "Ya es primavera en el Corte Inglés". ¿Creu vostè que el Director de "El Corte Inglés" pateix d'ejaculació precoç?

llucià sirer i fuster

LA BARQUERA (i II)

La calor no no era tan sufocant com el matí. L'oratjol de llebeig, encara que tebi, ens llepa va la pell, refrescant-la. Les estirades ja em maçolaven tant el cap i tots els músculs s'amotllaren al ritme del treball. L'esforç va minvar a mida que l'enginy augmentava. La feina retia i els ànims se m'aixecaren. Entre estirada i estirada els pensaments se m'omplien d'En Biel i d'aquell món estrofolari

que havíem deixat a l'esquena. Un món d'interessos creats, de censures, d'egoismes, prohibicions i de injustícies organitzades. Un món on molts de Biels arrossegaven la seva misèria mentre altres gaudien dins l'abundància. I el pit se m'inflà amb glopades de rebel·lia. Vaig desassossegat-me. Fins allí, perdut dins muntanyes gairebé salvatges, entre paumeres i argelagues, em perseguia el desfici d'una socie

tat caduca, vella, conservadora, podrida... Hi havia que canviar-la abans que ens ofegàs del tot.

Va distreure'm el cosí. Ens asseguerem a l'ombra teba del penyal, sobre un redol de fenàs tendre. El cosí va contar-me la història de la dona d'En Biel. Era una "Palles" i feia pocs anys que eren casats quan un dia horabaixa, En Biel, va girar la cantonada del seu carrer i va adonar-se de que En Nofre sortia del portal de ca seva. No va donar-li importància perquè en Nofre treballava al magatzem de la funerària, dins el matei carrer. Però en arribar a ca seva va trobar la dona al llit. Ella va dir-li que no se trobava gaire bé. Però En Biel va adonar-se de que el llit era un desgavell de flasades i llençols. I dins la cambra hi surava una olor pudenta de covat. No va dir res. Però, els dies següents, se va posar a l'aguait. Passaren dies. I passaren més dies. En Biel no va veure fressa de res. Fins que un dissabte decapvespre, En Biel, enfonyat dins un llenyer d'un veí, va fitar En Nofre fent tornioles devers ca seva. En Nofre era alt i prim, escardalenc, de cara xupada i ulls enfonyats baix d'unes celles gruixades, de cap rapat i pit pelut. De prompte va ficar-se dins el magatzem de taüts. Passaren uns minuts.

El cor d'En Biel era un gorgoll de batecs descompassats. A la gotzona, dins la llenya, les cames se li en ramparen. Mirava fixo el portal de ca seva, sense parpellejar. La "Palles" va sortir al carrer, mirant arreu per tots els indrets i, d'una investida, va aficar-se dins el magatzem. En Biel va quedar sense polsos, com a surant sobre un fonal. Una glopada d'amargor va empastifar-li la boca. Va empassolar-se la saliva amb dificultat, cloquant els ulls. I amb el cervell embotat va emergir de dins la llenya. Amb follia, com esperitat, es vergant guitzes, va davallar les portes del magatzem. Allí mateix, en pèl, En Nofre i Na "Palles" fornicaven, ajeguts dins un bagul.

D'un... quedà dret, amb un tremolor nerviós a les poques popes que li quedaven. Estaven front per front. En Biel, sense pensar-s'ho gaire, li esvergà coça a la panxa, el peu se li enfonyà dins la budellada, rebotint-lo contra un munt de capsatotetes de cartó. Va quedar espatarrat amb les cames enlaire. Les capsades davallaren i En Nofre, la dona i el taüt que els servia de llit, quedaren tapats baix un desgavell de llaçades i flocs negres, i coronas i rams de flors de llauna, de les que posen als morts. Al davallar l'embalum va fer una gran renouera.

En Biel va fugir a refugiar-se a la muntanya, a la barquera, dins la garriga, on, amargat, el consumia a mossegades el rancor i la solitud. Per això, a les nits, sense cloure el so be del tot, dins la barraca, tombat sobre el jaç de porrasses, el turmentaven somnis maleïts que feien rebolcar-lo com un esperitat. Eren somnis feréstecs. La dona i En Nofre el tancaven dins un bagul folrat de roba negra i l'enterraven de viu en viu. Altres vegades sentia enfonyar-se-li el peu dins la panxa blanella d'En Nofre, rebentant-li, i ell quedava

cobert de budellada pudenta. O bé la dona i En Nofre encenien un fogueró amb corones de llauna i allí el torraven sobre unes abrivades flames.

Eren nits d'angoixa, dies folls...

La tarda llenegava esplèndida, calenta, enlluernadora baix un cel ras de blavors daurades. Tornàrem a la feina. I el meu pensament s'omplia amb la imatge d'En Biel i

del seu drama. Altra vegada la societat de prohibicions i de prejudicis organitzats aficaria el fi-bló verinós dins la carn d'un desgraciat, deixant-lo marcat indefinidament. Uns paperots, uns registres i unes bendicions el lligaven per a sempre, amb els llaços indis-solubles del matrimoni, a una dona que l'havia empastifat, que l'havia traït. La resta dels seus dies hauria de maleïr aquells paperots, aquells registres i aquelles bendicions.

Vaig pensar de nou que aquella societat era vella, corcada, podria. Calia posar frisança en canviar-la.

Les cigales, penjades del boscatge, tocaven el siurell foll i ei-xordador. Tot l'or de l'horabaixa s'escampava sobre el Puig Voltor. Els turons i els comellars s'omplien de taques d'ombra. Per l'indret del Freu, retallat sobre la mar emblavissada, ajupit sobre una paumera, En Biel taral.lejava:

Oh, gabellí maleït,
tu que somnies la pauma,
te colgues a mitja nit
i t'aixeques abans de l'aua.

Faixàrem les paumes, arrabassades a la tarda, i, per un caminó de bestiar, les portàrem, comellar avall, a l'estenedor. En el coster assolellat d'un pujol, l'estenedor era una ampla tiranguella de pedres planeres, pelades i rònegues com un os, xapades per un grapat de crivells i encletxes, on les formigues feien el niu. Allí, sobre el roquissar que el sol batia ferotjament des de bon matí fins a la posta, escampàvem les paumes perquè se blanquejaven amb el sol i la serena. Cada parell de dies calia regirar-les amb la punta de la falç, perquè es colrassin per tot arreu. Després, ja blanques i fet feixos, les portaven al poble.

Ens rentàrem a la bassa de la font i, amb la roba amb la mà, entre dues fosques, baixàrem a la barraca.

Aquella nit, En Biel, gorgollejant paraules inintel·ligibles, va rebolcar-se sobre la fulleraca, agrapat per absurditats sense esperança.

Defora, el canet eriçoner xapava la nit amb lladruacs al·lucinats. Tenia un conill avencat.

Xoric de Son Xona

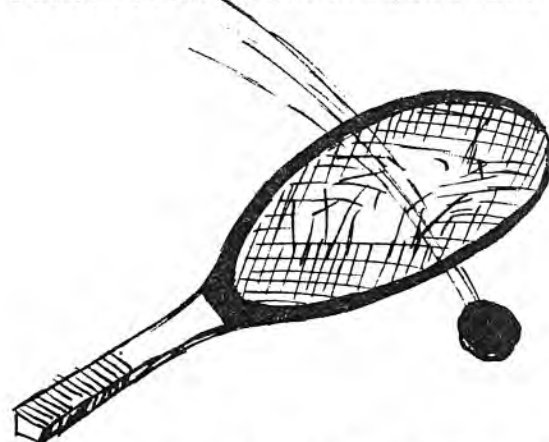
Dibuixos: Joan Ray

Desports

tra opinió de que a Capdepera i -
Cala Rajada no es fan amb la degu-
da serietat les coses relatives -
al dit esport.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

- Superades les dificultats que ho feien impossible, a la fi s'ha posat en marxa el I Torneig Capdepera-Cala Rajada de Futbol-Sala.

La dificultat principal provenia de la manca d'asfaltat de la pista de "S'Alzinar". Aquest asfaltat es va dur a terme, per bé que, segons em sentit dir, superant de llarg el pressupost inicial.

Parlant de pressupost, hem de dir que els equips participants - en aquest I Torneig, han aportat la quantitat de seixanta mil pessetes per a les despeses d'il·luminació de la pista.

I quins són els equips participants?. Heus aquí la llista: CA RIBE, SERPENS, FUSTERIA SANCHO, BAR NOU, NELSON, SA NOSTRA, MARE NOSTRUM, AJUNTAMENT, BAHIA AZUL, ARGENTINA, ATALAYA i L'ORIENT. Pareix esser que el BAR NOU, a darrera hora, ha renunciat a participar, per dificultats de feina dels integrants de la seva plantilla.

Quan escrivim aquestes retxes fa mal parlar de favorits. Sols s'han disputat pocs partits i, per bé que ja hi ha hagut resultats espectaculars, no mos atrevim a fer un pronòstic.

Vos mantendrem informats.

oooooooooooooooooooooooooooooooo

- Hem vist anunciat el I Torneig de Tennis Discoteca Life. Els organitzadors no mos han dit res al respecte encara que, en el seu moment, noltros oferirem les pàgines de "Cap Vermell" per a informar de tot lo referent a aquest esport. Se veu que els dits organitzadors no mos consideren un vehicle informatiu prou important.

El dia que vegem qualche tennista local participar als Campionats de Mallorca, començarem a creure que el tennis és, a casa nostra, quelcom més que un divertiment. Tal i com algú vol creure. Mentre, no mos queda més remei -- que seguir mantenint-nos en la nos-

- Avui hem deixat per lo darrer, tot lo referent a l'Escolar.

No tenim cap notícia que afegir a lo que ja diguerem de candidatures a la presidència. Si de -- cas, dir que hi va haver una assamblea general en la que es va donar compte de la dimissió d'En Pep Gallego i l'apertura del plaç de presentació de candidats per a ocupar el seu lloc.

Així mateix, contrariament a lo que diguerem de que En Pep Gómez era el qui, interinament, ocupava l'esmentada presidència, hem de rectificar. Això no fou acceptat per la Federació Balear i és, per ara, En Pep Terrassa el qui, oficialment comanda a l'Escolar.

Quant a la part purament esportiva, i a despit del resultat que s'hagi pogut produir contra el Balears, pareix esser que sols una desgràcia molt grossa podria privar a l'equip de mantenir la categoria. No hi haurà contribuït poc el reforç que ha suposat el fitxatge d'En Caro, un central que ha donat molta força a les línies de reteguardia.

També els alevins han aconseguit mantenir-se a Primera. Igual que els infants que han quedat tercers del seu grup. I el seleccionador sense recordar-se'n dels nostres jugadors. Pitjor per ell! Quant als juvenils, a falta de quatre partits, són primers amb tres punts d'avantatge. Esperem que a darrera hora no s'esbuqui tota la feina d'un any i aconseguesquin el merescut ascens.